

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνοδεύεται ειδή δεκτοί πάντες
Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα
καὶ αἱ εἰκόνες συνοργατῶν καὶ καλ-
λιτεχνιμάτων. Ἀγγέλαι μετ' εἰκό-
νων. Συνοδεύεται δεκτοί εἰς χαρτονομί-
σμα παντός ἔθνους προπληρωταί

Ἐκαστὸν φύλλον λεπτὰ 15.
Πόλις εἰς τὰ κίβνια καὶ πρακτο-
ρεῖα. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσὸν 10.
Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνοδεύονται λαμ-
βάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λαχεῖα
καὶ καλλιτεχνικά ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὀδὸς Κυνοσάργους ἀριθ. 34 καὶ ἐν τῷ Θεάτρῳ Κωμωδιῶν.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερ. δρ. 8.—Ἐξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ὁ Χριστὸς γεννᾶται. Ἡ θεία δύναμις ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπὸ Φ. Πρίντζη. — Ὁ πειρασμὸς τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου. Χριστουγεννιάτικον διήγημα, ὑπὸ Θοδρανίας Ἰωαννίδου. — Ὁ Λαοκόων (μετ' εἰκόνας ὑπὸ Φ. Π.). Ἡ ἀγαπημένη τοῦ χωριοῦ (συνέχεια) ὑπὸ Α. Μοσχονά. — Θεατρικὰ σημεῖωματα, ὑπὸ Δ. Καλογ. — Ποιήματα. — Αἰνίγματα. — Ἀλληλογραφία τῆς Φύσεως. — Ἀγγέλαι. — Βιβλιοκρισίαι. — Εἰκόνες. Γ. Γούσιος. — Ἄλλοι Ἀκαδημεικὲς Ἀθηνῶν. — Λαοκόων.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Η ΘΕΙΑ ΔΥΝΑΜΙΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

ὑπὸ τῆς κτίσεως τοῦ κόσμου μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπ' αὐτοῦ ὑπῆρξε περίοδος θυελλώδης, τρικυμιώδης, πολεμικῆ καὶ ἀνταγωνιστικῆ ἐν πᾶσι τοῖς στοιχείοις τοῖς ἀποτελοῦσι τὰς ἐν τῇ ἡμετέρα σφαίρᾳ δρώσας δυνάμεις. Μόλις ὅμως αὐταὶ ἐφηούχασαν συναρμολογεῖσθαι ἐν ἰσορροπία καταλλήλῳ καὶ ὁ σάλος τοῦ ἀνταγωνισμοῦ αὐτῶν κατέ-

παυσε κατὰ προδιαγεγραμμένην συνθήκην, ἰδίαν τροχίαν, πορείαν καὶ συντήρησιν λαβουσῶν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν στοιχείῳ, τούτεστι τῶν ὑδάτων, τῆς ξηρᾶς, τῶν ἀνέμων, τῆς ἀτμοσφαιρας, τῶν φυτῶν καὶ ζῶων κλπ. ἐπεφάνη τότε ὁ ἀνθρώπος, ὅστις μόλις θεῖς τὸν πόδα του ἐπ' αὐτῶν, ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ δι' ὑπεροχῆς πνεύματος καὶ θελήσεως τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπικυριαρχίαν του, ἐξουσίαν, καὶ κατάρτησιν.

Ἐντεῦθεν νέαι θυελλαί, τρικυμίαι καὶ ἀναστατώσεις ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ πνεύματι ἀπετέλεσαν τὴν δευτέραν περίοδον, τῆς γήϊνης, πρὸς διάπλασιν καὶ διαμόρφωσιν κατὰ προδιαγεγραμμένην συνθήκην, ἰσορροπίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ πρὸς ἀποκατάστασιν, ἠθικοποίησιν, εἰρηνοποίησιν, καὶ κατάταξιν ἐν τῇ εὐθείᾳ καὶ ἀρμοζούσῃ καὶ οἷα προωρισταὶ ὁδῷ τοῦ ἐντελῶς ἀπέριου, ζωηροῦ καὶ πρωτοπλάστου πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἀπητοῦντο πλέον φυσικαὶ ἀναστατώσεις τῶν ὑλικῶν φυσικῶν δυνάμεων, διότι πλέον αὐταὶ εἶχον λάβει μετὰ πολὺμοχθὸν καὶ μακροκίωνα ἀγῶνα τὴν κανονικὴν αὐτῶν πορείαν, ὅπως μετατρέψωσι καὶ διοργανώσωσιν αὐτό, ἀλλὰ τῇ βοήθειᾳ τῶν τακτικῶν καὶ φυσικῶν φαινομένων, ἐχρειάζετο θεία τις ἀκαταγώνιστος δύναμις καὶ αὕτη ἐπετελέσθη διὰ τῆς γεννήσεως τοῦ θεανθρώπου, ἥτοι διὰ τῆς καθόδου ἐν τῇ γῇ θείας δυνάμεως, ὅπως παντὶ σθένει καὶ σὺν τῷ χρόνῳ κανονίσῃ καὶ καθοδηγήσῃ τὸ πνεῦμα εἰς τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ προορισμόν. Καὶ συνέπῳ

Γ. ΓΟΥΣΙΟΣ

Διευθυντὴς τῆς Αἰγυπτιακῆς Τραπεζῆς.

ἐγεννήθη ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς. Ἐντεῦθεν δ' ἄρχεται ἡ τρίτη περίοδος, περίοδος διαπλάσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος, ὅπερ τῇ θεῖᾳ συνάρσει προωρισταὶ νὰ ἐπιτελέσῃ μέγαν καὶ ὑψηλὸν σκοπὸν καὶ μετὰ τὸν ἐν τῇ γῇ θάνατον τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπιζήσῃ εἰς ἄλλας σφαιράς. Ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ λοιπὸν ἐκλήθημεν ἤδη καὶ ἡμεῖς νὰ διαδραματίσωμεν μέρος, κατ' ἰδίαν ἕκαστος ἐμπνευσὶν καὶ δύναμιν πρὸς ἐπίρρωσιν δὲ τῆς ἐορταζομένης σήμερον σωτηρίου ἐκείνης ἐπετείου τῆς καθόδου ἐν τῇ γῇ θεανθρώπου δράσεως, δὲν κρίνομεν ἀπὸ σκοποῦ ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὰ ἐκπληκτικὰ δι' ἡμᾶς ἐκεῖνα γεγονότα τῆς ἐξόχως θείας καὶ λαμπρᾶς διὰ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρώπου ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἀναφερομεν τὰ κατ' αὐτήν, ὅπως κατὰ τὰς ἡμετέρας ταπεινάς δυνάμεις ὑποστηρίξωμεν παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἀντιφρονουσί καὶ ἀδιαφοροῦσι φιλαναγνώσταις ἡμῶν τὸ μέγεθος τοῦ σκοποῦ τῆς πνευματικῆς δράσεως ἐν τῇ τρίτῃ ταύτῃ περιόδῳ τῆς σταδιοδρομίας τῆς σφαίρας ἐν ἣ διαβιοῦμεν.

— Ἡ φύσις διατρέχει τὸν φυσικὸν αὐτῆς ροῦν. Ἡ τροχία τῆς γῆς, τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων, ἡ κανονικὴ

είδον τον άτυχη μάρτυρα κρατούμενον εκ της ούρας και των ώτων, και παλαιότερα εν μέσφ κύκλου εκ λευκών διαβόλων.

— Δευλοί διάβολοι; μεγάλε άγιε Άντώνιε!
— Ναι, φίλοι μου, λευκοί διάβολοι, και λευκοί εκ του ώριω-τέρου λευκού. τίς βεβαίω: μετημέρισμένοι εις μαγείρους, με το βραχύ ένδυμα και με τον ακρόφυον ένκράτων εις τας χείρας των μαγειρικά έργαλειά τα όποια ένκινούν εις τον άέρα, έφικτοι επί μαγειρικων επίσης σκευών.

« Έν τούτφ, εν τφ μέσφ της κατοικίας μου, επί δύο ξυλί-νων ύψωμάτων είχαν θέσει μικράν σανίδα επί της οποίας ένκειτο ο Βαρραβός. Πλησίον της σανίδος ένκειτο μία μεγάλη μά-χαιρα, εις κάδος, μικρόν σάρωθρον και σπόγγος· ο Βαρραβός ώρθετο, και ήνήθησεν ότι οι διάβολοι σκοπεύουν να τον σφάζωσι. Τί κακόν πρόμα ή λιμακρία! Έν όσφ τφ αίμα έφρε και ο Βαρραβός ώρθετο, ήρθανόνμην συγκίνησιν τινα εν τη ψυχή· άλλ' άκού ο Βαρραβός έσιώπησε: — «Μπα; λέγω κατ' έμαυτήν,» έπειδή είναι νεκρός!» Και με έντρονον ψυχραιμιαν, και μάλιστα με κάποιον ένδιαφέρον είδον μεταξύ των χειρών των καταχθο-νίων μαγείρων τον άκακον Βαρραβάν, τον αγαπητόν σύντροφον της μοναχίας, σκληρώς σφάγγετα και θαυμασίως μεταβληθέντα εις σπυρον όρεκτικων άντιχειμένων.

« Τον είδον κρεμάμενον από τους πόδας και χυδαίρο-μενον ανοιχθέντα κατά μή-κος, κενούμενον εκ των έν-τέρων, πλυνόμενον, και απο-πνέοντα ήδη εις τον άερα του βράζοντος ύδατος γλυ-κειαν όσμην· κατόπιν κοπέντα, κατακερματισθέντα, αλατι-σθέντα, ψηθέντα εκ των κρεάτων δ' αυτού είδον κατα-σκευασθείσας κρεατόπηγτας, λουκάνικα και πάντα ταύτα μετά διαβολικής τέχνητος και ευχερείας τσαχτύτης, ώστε εις μίαν μόνον κλίσει του ήθελαμού, ή έστία μου έκαλύφθη υπό στρώματος καιούσης άνθρακιώς και περι-εκυκλώθη από χύτρας πλη-ρεις, από έσχάρας φορτωμέ-νας, από σούβλας έστολισμέ-νας με κρέατα όπου μεταξύ των, εύωδων, ως άμβροσία αναθυμιάσεων, εις τους ζω-μούς και εις τας έρυθράς αλάτσας, έσφρίζον, έκαβουρδίζοντο, έκαφαιλίζοντο, έμαγειρεύοντο, και τούτο προς μεγάλην μου χαράν!

Τό άλδος της Ακαδημίας εν Αθήναις.

« Ηδη το παν μεταβάλλετο· όποιον θίαμα! Άντι της κλ-ύδης, βλέπω άνακτορον· τα μάγαρετα και ή φωτία έξέλει-πον· ο γυμνός τοίχος και το έδαφος της καλύδης μου έκαλύφ-θησαν υπό τάπητος. Μόνον τα κεραμίδια της στέγης μου φυ-λάττουσ τας όπας των· άλλ' αί όπαι αύται μεταβάλλοντο εις θαυμαστήν κληματαριάν επί χρυσοειδούς όροφης, ή όποια δια των χασιμάτων επέτρεπε να φαίνεται το κυανού του ούρανού και οι αστέρες. Και δια των όπων τούτων, άνέβαινον και κατέ-βαινον τάγματα μικρών μαγείρων φερόντων πινακία και περι-πλεκόμενων εις τα φύλλα της κληματαριάς, περικυκλούντων τας σταφυλάς διχ των μικρών βραχιόνων των και καλυπτόντων δια καλώς μαγειρευμένων φαγητών, τράπεζαν εις ήν έγω εί-χον καθήσει.

« Επί της τραπέζης ταύτης το παν ύπήρχε. Α! φίλοι μου, τίποτε δέν έλειπε.
« Ούρανε! αισθανομαι έλέγγους εν τη καρδιά: τέσσαρα χοι-ρομαίρια, δύο μεγάλα, δύο μικρά· τέσσαρες πόδες με ύδνα· μία μόνον κεραλή, αλλά πολύ πλουσιώς με φιστίκια παραγεμισμένη· σαλάρι· άλλαντες λεπτοί, σαλτισόττα περιτετυλιγμένα, και λου-κάνικα· κατόπιν ψητά, κινάδες, σάλτσαι! Έγώ δε με το στόμα ανοικτόν, τους ρώθωνας διεσπάλμενους, έθαύμαζον πώς υπό τας τρίχας ταπεινού ζωού ήτο δυνατόν να ύπάρχωσι τόσον εύγεστα άντικείμενα, και κατεγίνοντο εις την άνάμνησιν του Βαρραβά.

— Άλλ' έράγατε εξ αυτών, μεγάλε άγιε Άντώνιε;
— Σχεδόν, φίλοι μου, έτρώγων! Είχον ήδη θυθεί το πε-ρούνιόν μου εις τφ ψηθόν, και τράγανιστον δέρμα του χόιρου,

ότε εις διάβολος αρκετά εύγενής μοι παρουσιάσθη. Το περού-νιόν μου έβυθίσθη καλώς, ο διάβολος έμειδίσει.

« Έπαγε όπίσω μου, ύπαγε... » έφώναξα. Άνεγνώρισα το μείδιμα του καταχθονίου μικρούπραγματευτού, όστις ύπήρ-ξεν αίτία όλων των πειρασμών μου, και όστις πρό δύο μηνών, με παρείνε να αγοράσω μίαν σούβλαν.

« Έπαγε, Σατανά, ύπαγε όπίσω μου!»

« Η όπτασία έξηφανίσθη· ή ήμέρα ήρχισε να φωτίξη το πύρ εν τη έστία μου έπλησίαζε να σβύση· ο Βαρραβός αγαπητός και ύγιέστατος, ένινετό, κάμνω· γά ήχη δια των κινήσεων του ο υπό τον λαμόν του κωδωνίσκος· και ταύτα άντι των λευκών διαβόλων, των εκ της χιόνος τουλυτών των εισδουσιών δια της θύρας και του παραθύρου μου, τα όποια είχεν ανατρέψει ο άνε-μος.

— Και μετά ταύτα; είπον τα παιδία καταβληθέντα υπό μιās τόσοσ ώραιας ιστορίας.

— Μετά ταύτα, μετνοών και έχων την καρδίαν· όλίγον βε-δαρυσμένην, έμοιράσθη με τον Βαρραβάν· το εκ ριζών γεύμα μου, και έντοτε πλέον οι διάβολοι δέν ήλθον να ταραξώσι την νύκτα των Χριστουγέννων μας.

Ούρανε Ιωαννίδου

Ο ΛΑΟΚΩΝ

Ός γνωστόν, δια την άλωση της Τροίας, οι Έλληνες κατέφυγον εις το στρατήγημα της κα-τασκευής του ύπερμε-γέθους ξυλίνου ίππου εις την κοιλίαν του ο-ποιου είχον κρυβή οι άριστοι πολέμαρχοι και σύραντες αυτών υπό τα τείχη της Ηλίου, άφη-καν εκεί ένα μόνον στρατιώτην τον Σίωνα και άπεσύρθησαν. Οι Τρώες πιστεύσαντες εις

την υποχώρησιν των Έλλήνων, άπεφάσιον να σύ-ρωσι τον ξυλινόν ίππον έντός της πόλεως, όπως μείνη εκεί ως μνημείον της φυγής αυτών. Ο του Α-πόλλωνος όμως ιερεύς Λαοκώων, ήναντιούτο εις τούτο, προσειπών, ότι το έντός του ίππου κενόν έκρυ-πτε κακόν τι, και οι θεοί εκμανέντες, έπειδή ήθελον την άλωσην, έπεισαν κατ' αυτού δύο παμμεγέθεισ δράκοντας, οίτινες περιεβίβαντες αυτών μετά των τέκνων του, τους απέπνιξαν.

Την φοβεράν ταύτην σκηνήν άπεικονίζει ή έναντι-είκων, άψηθείσα εκ του νέου συγγράμματος «Θεοί και Άνδρες» και ήν περιγράφει δραματικώτατα ο Βηγγίλιος εν τφ δευτέρφ βιβλίφ της Αινειάδος.

Χάριν δε της ώραιας ταύτης είκόνας παραθετο-μεν κάτωθι την περιγραφήν ταύτην κατά τας μετα-φράσεις των κ.κ. Γ. Ρ. Ραγκαβή και Γ. Χ. Ζαλο-κώστα.

Μετάφρασις ΡΑΓΚΑΒΗ

« Ο Λαοκώων, λαχών ιερεύς Ποσειδώνος εκ κλήρου, επί πανόδημον βωμού πελώριον έθνε ταύρον. Άλλ' εκ τραχείας Τενέδου ίδου δι' ευδίων υδάτων δύο, ώ φοίτ', ύπερμέτρονσ καμπάς διελάσσοντες όφεις, προς τας άκτάς προχωρούντες όμοι διασχίζον τον πόντον. Όρθια αίρουν τα στήθ' εις το ύδωρ, και ύπερθεν τούτου. αι αίματώδεις λοφώσεις προέχουν· τα μέλη δε τάλλα έλακοντ' έντός της θαλάσσης· δεινόν δε κυρτούσιν τα νότα-οίχον δ' αφρίζει το κύμα. Ός δ' έθθαδαν ήδ' εις την χέρσον, οι όφθαλμοί των πυρίνης χροιάς κ' αίματόδαπτοι ήσαν, και τα ουρίζοντα χείλη μ' εύκάμπτους έλειχον γλώσσας.

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ (Ιστορικόν διήγημα)

« Συνέχεια είδε προηγούμενον φύλλον.

— Ού! δέν είνε άσχημο, έφέλσειεν ο Μήτρος. Ένεφευτέθη ή ιδέα εις την Άγγελικήν. Και όταν μία μήτηρ φρονεί κατι τι επίσημον ή έπωφελες δια το τέκνον της, δυσκόλως δύνασθε να την πείσητε περι του έναντιού.

Το προέτειναν εις την Αικατερίνην. Έγνοείται ότι οι γονείς του Κώστα, το έδεχθησαν όλο-ψύχως. «Πού θα βρισκανε καλλίτερα νύφη για το παιδι τους».

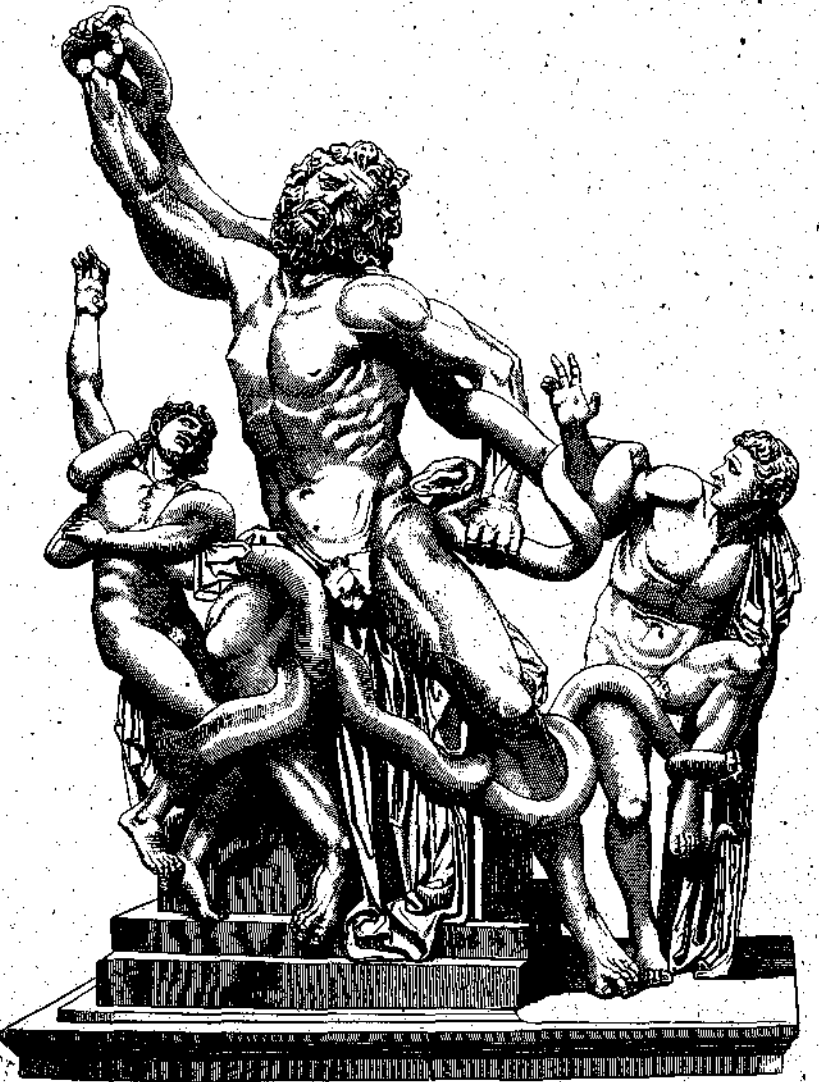
Και ο Κώστας ο καυμένος, ήρωτήθη. Τί να είπη! Μή-πως έγνωρίζε τι του έλεγον! Δικαιέτης ο ταλαίπωρος. Η Μάρω ήτο καλό κορίτσι, τ' αγαπούσε και έπαίαν πολλάς φορας μαζί, ... την τυρλόμια, ... το χωστοπούλι! ... βέ-βαια και την ήθιλε.

Έντρον' ήμεις διεσπάρημεν· τότ' άπ' εύθείας εκείνοι προς Λαοκώοντ' όρμάσι, και πρώτον έλίσσονται άμφω, περι τα σώματα όλως των δύο του τέκνων πλακέντες, και ένδοκόντες αυτών τα τρισάβλια τρώγουσι μέλη. Είτα δ' αυτών εις άμυραν σπεύδοντ', άνέχοντα λόγχν. δια σπειρών συλλαβόντες μεγάλων όμοι τον συνδέου. Δις τα νεφρά του, και δις τον αύχένα του ζώσαντες περίε, δια των νότων των, ύπερ έξαίρουσ τραχιλούς και κάρας. Όσον θε μάλλον ζητεί τους δεσμούς με τας χείρας να λύση τόσοσ τα στέμματ' αυτού μέλας ιός καταχραίνει.

Μετάφρασις ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ

Ο Λαοκώων καταβάς προά από την Τροίαν, εις της θαλάσσης τον θεόν προσέφερε θυσίαν. Άπό την Τενέδον duas δρακόντων φοικτοτάτων Έφερέτο, δεινόν ιδείν! έπάνω των κυμάτων.

Φεύγει με τρώμον ο λαός· οι δράκοντες ταχέως έλίσσονται και προχωρούν έμπρός του ιερώς.

Ο ΛΑΟΚΩΝ

Τους δύο νέους του υιούς άρπάζουν κατά πρώτον. Ένώ δε συστρεφόμενοι όξιν εκπέμπουν κρότον. Με τους όδοντας τους κεντούν, τους θλίβουν με τας σπειράς. Ο Λαοκώων άρωγός όρμα μ' ενόπλους χείρας. Ο δυστυχής! τα τέρατα να πληξη δέν προφθάνει. Περιτυλίσσον και αυτών εν φοβερή πλερτάνη, Κυκλώνουν δις την μέσον του και δις τον τράχιλόν του. Διπλασιάζουν τα δεσμά. Η γαύρη κεφαλή των

Υψόνετο και ήτον Υπερ το μέτωπόν του, Άφρός δε δηλητήριος άπαυταχόθεν κ' αίμα Έμάλυνε το ιερόν της κεφαλής του στέμμα. Τους δύο του βραχιόνος ο δυστυχής τανύων Τους κρούς των θηριών Ζητεί ν' άπομακρύνει. Και με κραυγής την πλαιομένην των όδινών εκχύνει.

Έδότη ο λόγος, ήτοι τα ήρραδώνισαν. Είς πολλά χωρία τηρείται το ήθιμον τούτο. Άρραδωνί-ζουσ δύο παιδία, τα αφήνουν επί έτη μμνηστευμένα, και μόνον άφ' ου ήλικιωθώσι, τα νυμφεύουσιν. Ο διδομένος δε ούτος λόγος, τηρείται ως επί το πλείστον αυστηρώς, εκτός εάν ο έτερος των μμνηστευμένων ήλικιούμενος άρηθή, όπερ όμως έννοείται δέν είνε και μικρόν, καθ' όσον έπιόρξ επί της φιλοτιμίας της έτέρας οικογενείας. Όστε μόνον λόγος σπου-δαίοι πρέπει να ύπάρξωσι, ή άτομικοί ή οικογενειακοί, ένα επέλθη διάρρηξις της ταιαχτής, ούτως είπειν, συμβάσεως... Άλλά, τον Γεώργην, τον διευτερότακον υιόν της Αικα-τερίνης, τον έλησμονήσαμεν. Έτο και αυτός μεγάλο άγο-ράκι πλέον και έβοήθει τον πατέρα του εις πολλάς έλαφράς έργασίας. Την Κυριακήν, όποτε ο Κώστας δέν είχε σχολείο

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ 27 ΦΥΛΛΩ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

220. Αίνιγμα. Μοῦσα—οὔσα

*Έβλυσαν αὐτό, ἡ Δεσποινὶς Μαρία Χαρβαλιᾶ ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ὁ κ. Γ. Καζιάνης ἐξ Ἀθηνῶν

221 Αίνιγμα. Κρατὴρ—στατὴρ—ἀστὴρ

*Έβλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ίω. Σ. Σαραμαντῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δεσποινὶς Μαρία Χαρβαλιᾶ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Π. Κ. Σούρλας ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ὁ κ. Γ. Καζιάνης ἐξ Ἀθηνῶν.

222 Αίνιγμα. Δημήτηρ—μήτηρ

*Έβλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ίω. Σ. Σαραμαντῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δεσποινὶς Μαρία Χαρβαλιᾶ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Π. Κ. Σούρλας ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ὁ κ. Γ. Καζιάνης ἐξ Ἀθηνῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ."

Θ. Μ. Πάτρας. Στατίς ἐλήφθη, σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν. — Σ. Ο. Σπέτσας. Ἀποδείξεις ἐστάλησαν, ἀναμένομεν ἐμβρασίω σας. — Ν. Π. Σῆρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἀπέδειξιν. — Ι. Κ. Τρίπολι. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν πολὺ. — Σ. Κ. Βρενθῆσιον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν, γράφομεν. — Π. Γ. Κ. Πειραιᾶ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπέδειξιν ἐν παρόντι φύλλῳ. — Γ. Π. Βάρβαρ. Ἐχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. — Ι. Μ. Ζ. Βάρβαρ. Χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ταχυδρομικῶς γράφομεν. — Κ. Β. Σκόπελον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν καὶ ἐγράφημεν πολὺ καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ἐπέδειξιν καὶ παρακαλοῦμεν ἐνεγράψατε ὅτι γράφομεν. — Ν. Ν. Βάλιο. Ἐπιστολὴ καὶ εἰκὼν ἐλήφθη. Πausετε καὶ ἐκτελέσωμεν καθήκον μας. — Α. Ρ. Ἄρταρ. Φόρεμα καὶ καπέλλον ἐστάλησαν. Περί γνωστῆς ὑπόθεσώς σας ἐνεργοῦμεν, ἤσυχεϊτε.

Ι. Γ. Δ. Κυρήναια. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν, ἀπέδειξιν ἐπέστειλαμεν ταχυδρομικῶς. — Α. Κ. Σόφιαν. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ταχυδρομικῶς ἐν ἐκτάσει. — Γ. Γ. Μ. Ὀδησσῶν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Μ. Ν. Θ. Ἀνάπα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Μ. Ν. Α. Ἀνάπα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Κ. Α. Μεσολόγγιον. Ἐπιστολὴ δελτία καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Προσέχω γράφομεν. Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. — Ν. Τ. Σπέτσας. Δὲν τὴν ἔλαβον ἀκόμη ἀλλ' ἐπιζῶ καὶ μοὶ σταλῆ ἐντὸς ἑβδομάδος μετ' ἄλλης τινοῦ. — Κ. Δ. Ἐνταῖθα. Ποιημάτων ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. — Τ. Δ. Π. Τ. Μαγουρέλιον. Συνδρομὴ δὲν ἀφίκετο ἐστὶ ἐνταῖθα. Ἐγράψαμεν. — Γ. Χ. Ἀλεξάνδρειαν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Γράφομεν. — Π. Ν. Π. Φενεῶν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν, εὐχαριστοῦμεν. — Α. Π. Σπρωχώριον. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἀναμένομεν ὡς γράφετε. — Θ. Μ. Πάτρας. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν, γράφομεν. — Κ. Α. Ἐνταῖθα. Ἐλήφθη, ἀλλ' ἀκατάλληλὸν διὰ τὴν «Φύσιν».

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΤΩΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Παίγνια συναναστροφῶν. — Τὰ μυστήρια τῶν μάγων καὶ ταχυδακτυλοφυγῶν. — Τὰ θανατοφυγικὰ παιχνιδία χαρτῶν. — Παίγνια παντοῖα καὶ λύσεις αὐτῶν. Ἰπὸ τῶν ἀνωτέρω τίτλων ὁ κ. Γ. Κασδῶνης ἐξέδοτο λαμπρὸν βιβλίον πρὸς διασκέδασιν τῶν οἰκογενειακῶν, κύκλων, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι πλεῖστα ὠραιότατα καὶ διασκεδαστικὰ παιχνίδια μετὰ τῶν λύσεων αὐτῶν καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκτελέσεώς των. Μετὰ σύντονον μελέτην δύναται πᾶς τις τῆ βοηθητικῆς προχειρῶν μέσων νὰ τέρψῃ ὀλόκληρον συναναστροφὴν καὶ νὰ διέλθῃ εὐχάριστον ἑσπέραν, ἰδίᾳ κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν, ὅτε πᾶς φρόνιμος ἀποφεύγῃ τὰς πολυδαπάνους διασκεδάσεις. Τέρψις ἐν τῇ εὐθυνῇ. Καὶ μόνον μετ' 2 δραχ. γίνεται τις ταχυδακτυλοφυγῶν.

ΗΡΩΕΣ

ΗΤΟΙ

ΤΡΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟ

ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

καθηγητοῦ τῶν Ἑλλήνων γραμμάτων ἐν Λονδίῳ.

Τὸ βιβλίον τοῦτο, ἐν Λονδίῳ ἐκτυπωθὲν, εἶναι ἐν ἐκ τῶν καλλίστων, ὅσα σπανίως παρ' ἡμῖν ἐκδίδονται πρὸς ὄφελος τῆς νεολογίας. Περιέχει δὲ τοσοῦτον θησαυρὸν διδασκαλίας μετὰ τοσαύτης χάριτος, ἐκτεθειμένον, ὥστε ἄξιος συγχαρητηρίων εἶναι ὁ εὐπαίδευτος καὶ φιλόπονος συγγραφεὺς, ὃν ἐλάβομεν ἀφορμὴν καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ νὰ συγχαρώμεν διὰ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ἔργον «Θεοὶ καὶ Ἄνδρες». Ἡ γλῶσσα εἶναι καθαρεύουσα καὶ εἰς πάντας καταληπτὴ, τὸ δὲ μᾶλλον ἀξιόλογον εἶναι ἡ σεμνὴ χάρις, δι' ἧς ψυχραὶ καὶ νεκραὶ ἐν τοῖς προχείροις μυθολογίαις ἐκτιθέμεναι μυθικαὶ διηγήσεις, ἀναπτύσσονται ἐνταῦθα ζωηρῶς καὶ μετὰ πλακῆς ἀξιοθαυμάστου. Ἐτερον δ' ἀξιώμαστον προσόν τοῦ ἔργου τούτου εἶναι τὸ ἠθικὸν φρόνημα, ὃπερ διέκει ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ οὕτω πανταχοῦ ὁ ἀναγνώστης εὐρίσκει τέρψιν πραγματικῆς ἠθικῆς μορφώσεως καὶ διδασκαλίας.

Ἐν γένει τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι ἀριστον φιλοκάλως ἐκτετυπωμένον μετὰ πολυτελεῖς σεμνῆς καὶ εὐρωπαϊκῆς χάριτος, καὶ γὰρ ὡς πολὺ ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀποβλέπει μᾶλλον εἰς τὴν ἠθικὴν ὠφέλειαν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀναγνωστῶν του ἢ εἰς τὴν ὀλικτὴν, εὐχόμενοι, ὅπως τυχῶς ἴσωμεν καὶ ἕτερα αὐτοῦ ὁμοίας φύσεως ἔργα.

Ἐξεδόθη ! ἐξεδόθη ! ἐξεδόθη !

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1894 ΕΤΟΥΣ

χρονογραφικόν, φιλολογικόν, γελοιογραφικόν
ἔτος ἑνατον—τόμος ἑνατος

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ εἶναι τὸ καλλιτεχνικώτερον, πλουσιώτερον καὶ τελειότερον εἰς τὸ εἶδος του.

Εἰς τὰς κομψὰς του σελίδας ἀντιπροσωπεύεται ἐν μικρῷ ἢ σύγχρονος ἐν Ἑλλάδι λογοτεχνία.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1894

θα εἶναι καὶ ἐφέτος μοναδικὸν διὰ τὴν χάριν, τὴν καλαισθησίαν, τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης, τὴν ἐκλογὴν τῆς συνεργασίας, πλουσίον εἰς εἰκόνας καὶ εὐφύϊαν σπινθηρίζουσας, ὡς πάντοτε.

Περιέχει ἐφέτος καὶ πάλιν.

- Διηγήματα, — Ἠθογραφίας, — Ποιήσεις,
- Ἄρθρα ἐπιστημονικά, — Καλλιτεχνικὰς μελέτας καὶ σημειώσεις, — Δραμάτια, — Κωμικοὶ ὕμνοι, — Σκωλαθύσματα,
- Ἐπιγράμματα, Κοινωνιογραφικὰς εἰκόνας, — Γελοιογραφικὰς σκηνὰς, κλπ. κλπ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ

Διὰ τὴν Ἑλλάδα φρ. 4,50 — Διὰ τὸ Ἐξωτ. φρ. 5

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.